

TEATRE ▶ ESTRENA

L'Almeria Teatre obre a Gràcia amb una comèdia de dones

▶ 'Cinc noies i un vestit', del guionista d'*'American Beauty'*, inaugura el local

▶ El director de la sala, Víctor Álvaro, programarà «teatre comercial de qualitat»

IMMA FERNÁNDEZ
BARCELONA

Nou mesos després del previst, l'Almeria Teatre va aixecar ahir el teló al barri barceloní de Gràcia (al carrer Sant Lluís, 64) després de la rehabilitació de l'antic teatre de la Casa de Almeria. La nova sala, amb 183 localitats, està dirigida per Víctor Álvaro i la seva companyia Gataro, que feia vuit anys que buscaven un local per exhibir de manera permanent les seves produccions.

La comèdia *Cinc noies i un vestit*, d'Alan Ball –el celebrat guionista d'*American Beauty* i de la sèrie *A dos metros bajo tierra*– ha estat l'elegida per inaugurar una programació que, segons explica Álvaro, pretén recuperar l'esperit del Lliure de Fabià Puigserver. «Volem oferir un teatre de petit format que resulti atractiu al públic; omplir el forat que hi ha entre l'oferta de les sales alternatives i el gran teatre comercial amb un programa molt variat que inclogui obres de text, musicals, òpera, circ...».

L'objectiu del nou espai, argumenta el director, és «explicar històries amb un repertori avantguardista per a tots els gustos i de qualitat, a l'estil del teatre *fringe* (al marge) que es fa a Londres i Nova York». Entretenir i suscitar el debat és la seva doble

▶ Escena de 'Cinc noies i un vestit', d'Alan Ball, que va inaugurar ahir el nou teatre de Gràcia.

■ L'ESPAI

LA SALA D'UNA CASA REGIONAL

▶ La Casa de Almeria va albergar des del 1960 fins al 1974 un teatre on actuava la companyia Agrupació Alonso Valero i que compartia espai amb la casa regional. Després es va convertir en un bingo fins al tancament, el 2007. «Al franquisme es feia molt teatre i ara hi ha a Barcelona molts espais desaprofitats, en cases regionals o sales parroquials que es resisteixen a obrir les portes a l'activitat teatral», es lamenta Víctor Álvaro.

meta, i per això també estan oberts a les propostes d'altres companyies.

RETRAT AGREDOLÇ // L'escenografia rosa i kitsch del dormitori femení de *Cinc noies i un vestit* rebrà els espectadors fins al 27 de desembre. Allà es refugien, per vomitar les seves frustracions i anhels, les cinc dames d'honor d'un ostentós casament a Tennessee (EUA). Les actrius Georgina Latre, Anna Casas, Savina Figueras, Ariadna Suñé i Guida Uyà recreen l'univers creat per la ploma àcida i sense concessions de Ball. «És una comèdia agredolça, un retrat crític de la societat nord-americana en què l'autor, que sol situar-se al costat dels marginats, repeteix els perfils d'*American Beauty* i dels seus guions televisius: la filla rebel, la guapa frustrada, la dona ultracatòlica, la

lesbiana i la casada insatisfeta. Cinc dones molt diferents i contradictòries», comenta Álvaro, director del muntatge.

El 29 de desembre agafarà el relleu al muntatge el musical *Black Rider*, de Tom Waits, Robert Wilson i Williams S. Burroughs, també sota la direcció d'Álvaro i amb els actors Muntsa Rius, Ferran Frauca, Frank Capdet, Bealia Guerra, Jordi Vidal i Óscar Martínez. L'espectacle narra les vicissituds d'un oficinista que pacta amb el diable per aconseguir el favor de la seva enamorada. A partir del 3 de gener vindrà, a les funcions dels diumenges a la tarda s'estrenarà *From London to Barcelona*, un muntatge musical dirigit i supervisat per Jeremy Fisher (*Els miserables*, *Miss Saigon*), amb Maria i Marta Torras al repartiment. ≡

De l'aplaudiment al desconcert

L'estrena de 'Llits' al TNC va generar reaccions ben oposades

Crònica

GEMMA TRAMULLAS
BARCELONA

Quan al final d'una funció, una part del públic aplaudeix dret i l'altra fa cara de pòquer, sembla de justícia explicar-ho així mateix, amb l'esperança que la veritat es pot trobar en algun punt entre els dos extrems. Això és el que va passar dijous passat a la nit en l'estrena de *Llits*, una de les produccions més esperades de la temporada al Teatre Nacional de Catalunya (TNC).

La bellesa i la poesia de les espectaculars estampes visuals dissenyades pel director Lluís Danés, coreografiades per Mar Gómez i il·luminades per Joan Teixidó, van fas-

cinar els uns, mentre que els altres van lamentar que tanta estètica acabés devorant l'emoció en la història del Gran Lectus, un artista de circ que es mor intentant el més difícil encara, un quàdruple salt mortal sobre llit elàstic.

En la seva agonia, el personatge que interpreta Albert Pla reviu els moments més significatius de la seva vida que han transcorregut sobre un llit: el bressol de la primera infància, els jocs a la llitera, el sexe al llit matrimonial, la soledat d'un llit desangelat després de la separació... Hi ha un parell d'escenes precioses: com les piruetes i girs d'Íngrid Esperanza, penjada dels cabells a uns quants metres de terra, i un joc d'aparicions i desaparicions sota un llençol blanc.

▶ Albert Pla, a 'Llits'.

Albert Pla, Lídia Pujol i Alba Sarraute canten els temes musicals –una barreja de composicions originals de Lluís Llach i fragments dels seus discos *Porrera* i *Astres*– que serveixen de fil narratiu i que a vegades recorden Dagoll Dagom. Només puntualment hi apareix l'inconfusible estil d'Albert Pla.

Se suposa que el guió de Pla és graciós, però dijous no va riure ningú i la seva demostració de *bungee jumping* (que no de salt en llit elàstic) feia rumiar una mica: ¿de què han servit les sessions amb un entrenador del Cirque du Soleil? Mentre la cantant Lídia Pujol es revelava com una gran actriu, Alba Sarraute (una de les artistes més originals de l'escena catalana) quedava sepultada per l'escenografia.

«La vida està cosida amb fils molt prims», recitava Lídia Pujol. Treinar la música, amb el circ i el teatre també és molt delicat. Va sortir bé en l'anterior espectacle de Danés i Llach, *Tranvies Circus*, però aquesta vegada no és tan clar. ≡

idees

JORDI
Puntí

El club de fans de Murakami

L'escriptor Alan Bennett va suggerir una vegada que hi ha dues menes d'autors: els que tenen lectors i els que, a més, tenen fans o seguidors. La distinció no es basava en cap criteri de qualitat, ni tenia a veure amb els èxits de massa, sinó que naixia de l'entusiasme posterior a la lectura que aconseguen certs escriptors. Acabat el llibre, el fan vol saber més coses d'aquell autor, vol llegir les seves altres obres, el recomana a tota cuca viva i, si fa falta, el defensarà de les males crítiques com qui defensa els colors del seu equip de futbol. Per Bennett, aquesta distinció no era qüestió de modes, sinó que amb una mica d'enginy i perspectiva es podia aplicar al llarg de la història de la literatura. Així, Balzac té lectors i Flaubert a més té fans. T. S. Eliot té lectors i Philip Larkin a més té fans. Javier Marías té lectors i Roberto Bolaño a més té fans (i més que en tindrà encara).

Balzac i T. S. Eliot tenen lectors, i Flaubert i Larkin, a més, tenen fans

Les idees d'Alan Bennett sobre els escriptors que atrauen la mitomania em van venir a la ment fa alguns dies, arran d'un article al suplement literari de *The Guardian*. El periodista confessava que, després de molts anys de llegir les novel·les d'Haruki Murakami, com un autèntic fan, havia deixat d'agradar-li. Quan intentava rellegir algun fragment dels seus llibres preferits, no és que el deixessin «fred, però sí una mica indiferent». L'article es completava amb una enquesta entre lectors. Es tractava d'esmentar alguns altres autors que, després d'haver estat idolatrats, havien perdut el favor incondicional. Com Murakami. La llista incloïa una sèrie de noms fins a cert punt previsibles: Paul Auster, Amélie Nothomb, Chuck Palahniuk, Margaret Atwood... ¿Per què previsibles? Doncs perquè es tracta d'escriptors que, a més a més de lectors, tenen una legió de fans que els demanen més i més. Aquest detall és crucial. Són autors de grans vendes i que publiquen un llibre cada any. Arriba un dia, per dir-ho així, que sense adonar-se'n escriuen per alimentar el fenomen. Es deuen als seus fans i les urgències els porten a perpetuar un estil (de vegades paròdic) i uns temes que els donen seguretat, però al mateix temps la seva obra s'estanca. Potser és aquest el peatge de tenir fans: s'estimen tant l'escriptor que acaben deformant les seves obres. ≡